

ΜΑΡΙΝΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Εισαγωγή

Προερχόμενη από το ΣτΕ θα προσπαθήσω να αναδείξω κάποια ζητήματα που ανακύπτουν από την εμπλοκή των δικαστηρίων στις διαδικασίες προσλήψεων μέσω του ΑΣΕΠ. Το θέμα μου είναι ο **διάλογος** αλλά και οι **συγκρούσεις που γεννώνται** μεταξύ των δικαστηρίων αφενός και του νομοθέτη αφετέρου, στο πλαίσιο των παραπάνω διαδικασιών.

Σχήμα 1 1.Ο νόμος και η προκήρυξη καθορίζουν τους κανόνες. 2.Βάσει αυτών διενεργείται η διαδικασία με την υποβολή των αιτήσεων και την κατάρτιση των πινάκων. 3.Οι υποψήφιοι που δεν καταφέρνουν να περιληφθούν στους πίνακες διοριστέων, καταφεύγουν συχνά στη δικαιοσύνη αμφισβητώντας τη νομιμότητα των προκηρύξεων ή την κρίση του ΑΣΕΠ. 4. Τα δικαστήρια συχνά τους δικάζουν αλλάζοντας τη σειρά κατάταξης τους. 5. Στέλνουν την υπόθεση πίσω στο ΑΣΕΠ. 6. Δημιουργούνται αντιδράσεις στη Διοίκηση –ΑΣΕΠ και 7. Επιλαμβάνεται και πάλι ο νομοθέτης, τροποποιώντας το νόμο, και ο κύκλος ξαναρχίζει. Δεν είναι σπάνιες οι φορές που ο νομοθέτης έρχεται να επικυρώσει νομολογιακές λύσεις, διορθώνοντας έτσι αβλεψίες του νόμου και προλαβαίνοντας τη γέννηση μελλοντικών διαφορών. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι συχνά, στην αιτιολογική έκθεση του νέου νόμου επαναλαμβάνονται αυτολεξεί σκέψεις κάποιας δικαστικής απόφασης. Άλλοτε όμως αν ο νομοθέτης θεωρεί ότι η νομολογία δημιουργεί προσκόμματα και δυσκολίες στη Διοίκηση, απαντά τροποποιώντας επί το αυστηρότερο το νόμο ώστε να μην αφήνει περιθώρια στο δικαστή. Βλέπουμε λοιπόν ότι δεν είναι μόνον ο δικαστής που ερμηνεύει και εφαρμόζει το νόμο αλλά και ο νομοθέτης με κάποιο τρόπο, ερμηνεύει και εφαρμόζει τη νομολογία.

Σχήμα 2 (περιεχόμενα) Μέσα από περιπτώσεις που αντιμετώπισε η νομολογία, θα επιχειρήσουμε να κατανοήσουμε καλύτερα τη σύνθετη αυτή σχέση μεταξύ των τριών τελικά εξουσιών (Δικαστική –Νομοθ. – Διοίκηση/ΑΣΕΠ),και να αποκαλύψουμε τους μηχανισμούς του διαλόγου τους αλλά και τη δυναμική των συγκρούσεων τους. Αρχικά θα αναφερθούμε στους δικονομικούς κανόνες που ρυθμίζουν ποια δικαστήρια έχουν **δικαιοδοσία**

και αρμοδιότητα για την επίλυση των σχετικών διαφορών. Θα αναλύσουμε κατόπιν τη σύγκρουση που δημιούργησε η διαπλαστική νομολογία του ΣΤΕ σχετικά με την υποβολή των αιτήσεων και **των εκπρόθεσμων δικαιολογητικών** των υποψηφίων και τέλος θα εντοπίσουμε προβλήματα που δημιουργεί στη Διοίκηση η ανάγκη **συμμόρφωσης** προς τις δικαστικές αποφάσεις, με ειδικότερη αναφορά στο διαγωνισμό του 1998.

1. Δικαιοδοσία και Αρμοδιότητα των Δικαστηρίων

Θα ξεκινήσουμε λοιπόν λέγοντας δυο λόγια για το ποια δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία και αρμοδιότητα να επιλύουν τις διαφορές από τις προσλήψεις και θα διαπιστώσουμε ότι ακόμη και σ αυτό το στριφνό ζήτημα της θέσπισης δικονομικών κανόνων, η νομολογία οδήγησε και ενέπνευσε το νομοθέτη

Σύμφωνα με τις διατάξεις **v. 702/77** όπως αυτές ίσχυαν μέχρι το 2008, οι διαφορές που ανακύπτουν από την πρόσληψη προσωπικού του **Δημοσίου** και των **ΝΠΔΔ**, υπάγονται στην αρμοδιότητα των διοικητικών εφετείων σε πρώτο βαθμό ,και στη συνέχεια κατ'έφεση στο ΣΤΕ. Το Συμβούλιο της Επικρατείας, ερμηνεύοντας αυτές τις διατάξεις ακολούθησε προφανώς τους ορισμούς του νόμου , περαιτέρω όμως έκρινε ότι διαφορές , από την πρόσληψη του προσωπικού των νομικών προσώπων **ιδιωτικού** δικαίου θα πρέπει να εκδικάζονται σε πρώτο και τελευταίο βαθμό από το ίδιο και όχι από τα διοκ. Εφετεία , δεδομένου ότι δεν υπήρχε σχετική πρόβλεψη για την κατηγορία αυτή στο v. 702 . Και μάλλον δεν υπήρχε πρόβλεψη αφού θα ήταν κατ'αρχήν αναμενόμενο υποθέσεις που αφορούν νπιδ να θεωρούνται ιδιωτικές και να εκδικάζονται από τα πολιτικά δικαστήρια .Πως λοιπόν τις κράτησε το ΣΤΕ ως διοικητικές διαφορές ? Λόγω της διοικητικής διαδικασίας του v. 2190/94 και της παρέμβασης του ΑΣΕΠ. Ειδικότερα, όπως κρίθηκε τελικά με απόφαση της επταμελούς συνθέσεως του έτους 2007 με αφορμή προσλήψεις στην COSMOTE A.E. **η παρέμβαση του ΑΣΕΠ έστω και υπό τη μορφή απλού ελέγχου νομιμότητας** , αρκεί για να προσδώσει το χαρακτήρα **διοικητικής διαφοράς** στις προσλήψεις που διενεργούνται από τα νπιδ (όπως είναι οι δημόσιες επιχειρήσεις), οι οποίες, θα είχαν , άλλως,(κατά το οργανικό κριτήριο) το χαρακτήρα διαφοράς ιδιωτικού δικαίου, και θα υπάγονταν στα πολιτικά δικαστήρια. Μετά την πανηγυρική αυτή διακήρυξη του ρόλου του ΑΣΕΠ από τη νομολογία, ο νομοθέτης αποφάσισε να επέμβει

τροποποιώντας ανάλογα και τις σχετικές δικονομικές διατάξεις του ν, 702/77 . Σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του νέου νόμου του έτους **2008** «εφόσον αρμόδια για τις διαφορές από την πρόσληψη του προσωπικού των ΝΠΔΔ είναι τα διοικητικά εφετεία, για την ταυτότητα του λόγου, θα πρέπει να κρίνουν και τις διαφορές από την πρόσληψη του προσωπικού των ΝΠΙΔ, ... όταν η πρόσληψη γίνεται **με ειδική διοικητική διαδικασία**». Η ειδική αυτή διοικητική διαδικασία στην οποία αναφέρεται ο νομοθέτης δεν είναι άλλη από τη διαδικασία που διενεργείται μέσω του ΑΣΕΠ , όπως κρίθηκε με την παραπάνω απόφαση του ΣτΕ .

Αφού λοιπόν ξεκαθαρίστηκε από τη νομολογία και από το νόμο το ζήτημα της δικαιοδοσίας και της αρμοδιότητας των δικαστηρίων, ο νομοθέτης προχώρησε, με το **ν.3900/2010**, στην κατάργηση της δυνατότητας άσκησης **έφεσης** ενώπιον του ΣτΕ κατά των αποφάσεων των διοικητικών εφετείων που είχαν εκδοθεί επί των παραπάνω διαφορών. Η κατάργηση του δεύτερου βαθμού δικαιοδοσίας προφανώς υπαγορεύθηκε από την **ανάγκη επιτάχυνσης της επίλυσης των διαφορών στα πλαίσια της οικονομικής κρίσης και των μνημονιακών υποχρεώσεων**. Είναι όμως επίσης προφανές ότι ο νομοθέτης καταργώντας την έφεση έλαβε σοβαρά υπόψη ότι ο έλεγχος νομιμότητας που ασκεί το ΑΣΕΠ στις διαδικασίες προσλήψεων, παρέχει εγγυήσεις ορθής και αμερόληπτης κρίσης. Γι αυτό και η έφεση διατηρήθηκε κατ εξαίρεση στις διαφορές που αφορούν διορισμούς που διενεργήθηκαν **εκτός ΑΣΕΠ**. Το ΣτΕ που κλήθηκε στη συνέχεια να κρίνει αν η κατάργηση της έφεσης ήταν συνταγματικώς ανεκτή, επιδεικνύοντας την ίδια εμπιστοσύνη προς το ΑΣΕΠ έκρινε ότι εφόσον η διαδικασία ελέγχθηκε από το ΑΣΕΠ , αρκεί ένας βαθμός δικαστικού ελέγχου . Εκρινε δε περαιτέρω ότι όταν ο έλεγχος που ασκεί το ΑΣΕΠ είναι εντελώς περιορισμένος (όπως στην περίπτωση της πρόσληψης ένστολου προσωπικού στη Δημοτική Αστυνομία,) η διαφορά πρέπει να κρίνεται σε δύο βαθμούς και η έφεση ενώπιον του ΣτΕ πρέπει να διατηρείται .

Κατόπιν αυτών, σήμερα , ο έλεγχος των προσλήψεων μέσω του ΑΣΕΠ ανήκει αποκλειστικά στα διοικητικά εφετεία, ενώ το Συμβούλιο της Επικρατείας, έχει πλέον αποξενωθεί .

Προτού όμως αποξενωθεί, πρόλαβε να δημιουργήσει επί μια εικοσαετία σχεδόν, μια πλούσια και ενδιαφέρουσα νομολογία σε διάφορα ζητήματα, όπως

στο ζήτημα της υποβολής των δικαιολογητικών που θα μας απασχολήσει στη συνέχεια.

2. Η υποβολή των δικαιολογητικών και η αρχή της χρηστής Διοίκησης

A. Σύμφωνα με την αρχική διατύπωση της διάταξης (του αρθρ. 16 παρ, 6 του ν. **2190/1994**) «Η αίτηση υποβάλλεται στο ΑΣΕΠ. ...Το ΑΣΕΠ καθορίζει έντυπο κατάλληλο για μηχανογραφική επεξεργασία .Η αίτηση επέχει θέση υπεύθυνης δήλωσης....».Οι σχετικές προκηρύξεις εξάλλου όριζαν ότι οι υποψήφιοι οφείλουν να συνυποβάλλουν με την αίτηση συμμετοχής τους και εντός της οριζόμενης προθεσμίας όλα τα δικαιολογητικά και πιστοποιητικά που αποδεικνύουν τα προσόντα που επικαλούνται και είναι κρίσιμα για τη σειρά κατάταξης τους (όπως σπουδές, οικογενειακή κατάσταση, μόνιμη κατοικία η επαγγελματική εμπειρία κα)

Τα δικαστήρια, ενόψει της λιτής διατύπωσης του νόμου διέπλασαν μια ιδιαίτερα ελαστική για τους υποψήφιους νομολογία βάσει των αρχών της χρηστής διοίκησης και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης. Έκριναν λοιπόν με σειρά αποφάσεων ότι όχι μόνον συγχωρείται η υποβολή δικαιολογητικών και μετά την πάροδο της προθεσμίας, αλλά και επιβάλλεται, να ειδοποιείται ο υποψήφιος από το ΑΣΕΠ για να συμπληρώσει ελλείψεις

-όταν τα ελλείποντα στοιχεία δεν είναι νέα, αλλά συμπληρώνουν αυτά που έχουν ήδη υποβληθεί εμπροθέσμως και αποσκοπούν στη διευκρίνιση της εννοίας τους.

-ή όταν η ύπαρξη τους συνάγεται, κατά λογική αναγκαιότητα από άλλα στοιχεία που έχουν προσκομισθεί .

Έτσι, για να αναφέρουμε κάποια παραδείγματα, στην περίπτωση που απαιτείται από την προκήρυξη τίτλος γυμνασίου αλλά αντί αυτού έχει προσκομισθεί ο ανώτερος τίτλος λυκείου ,από την ύπαρξη του οποίου προφανώς συνάγεται η κτήση του πρώτου, το ΑΣΕΠ οφείλει να καλέσει τον υποψήφιο να προσκομίσει μέσα σε εύλογη προθεσμία και τον απαιτούμενο τίτλο του γυμνασίου .(ΣτΕ 447/97 κα). Ομοίως, αν ο υποψήφιος έχει προσκομίσει αλλοδαπό τίτλο σπουδών σε μετάφραση ή την πράξη αναγνώρισης του τίτλου από το ΔΙΚΑΤΣΑ, όχι όμως και το πρωτότυπο όπως απαιτείται από την προκήρυξη , το ΑΣΕΠ οφείλει να τον καλέσει να προσκομίσει το πρωτότυπο

Η νομολογία προχώρησε ακόμη περισσότερο και έκρινε ότι εφόσον ο υποψήφιος δηλώσει στην αίτηση του, η οποία κατά το νόμο επέχει θέση υπεύθυνης δήλωσης, ότι κατέχει κάποια ιδιότητα χωρίς να έχει προσκομίσει και το σχετικό πιστοποιητικό, επιβάλλεται να παρέχεται σ αυτόν μια σύντομη προθεσμία προκειμένου να αποδείξει με πρόσφατα στοιχεία το περιεχόμενο της δήλωσης του(ΣΤΕ 762-764/2000).

Κατόπιν αυτών, κατά την πρώτη φάση της λειτουργίας του ΑΣΕΠ οι μισές περίπου από τις αποφάσεις του ΣΤΕ που ακύρωναν τους σχετικούς πίνακες αφορούσαν τέτοιες περιπτώσεις συμπλήρωσης δικαιολογητικών. Το δικαστήριο κατέληξε στην παραπάνω λύση θεωρώντας ότι, πέρα από τη θεραπεία των αρχών της χρηστής διοίκησης και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, με τον τρόπο αυτό εξυπηρετείται καλύτερα ο σκοπός του νόμου δηλ. η αρχή της **αξιοκρατίας**, αφού έτσι οι θέσεις θα καταληφθούν από τους υποψήφιους που πράγματι κατέχουν τα απαιτούμενα προσόντα ή ιδιότητες, ακόμη κι αν είχαν επιδείξει κάποια αμέλεια κατά την υποβολή των σχετικών πιστοποιητικών.

Β. Η ευχέρεια αυτή που έδωσαν τα δικαστήρια για συμπλήρωση των δικαιολογητικών, είχε όμως ως παράπλευρη απώλεια την προσθετή επιβάρυνση του ΑΣΕΠ και τη δημιουργία καθυστερήσεων και εκκρεμοτήτων. Ο νομοθέτης, θεωρώντας ότι εξαιτίας της νομολογίας αυτής δεν μπορούσαν να προχωρήσουν ούτε να οριστικοποιηθούν οι πίνακες κατάταξης και διοριστέων, απάντησε με πιο αυστηρές ρυθμίσεις με τη δημοσίευση του **ν. 2738/99**. Σύμφωνα με το νόμο αυτό που τροποποίησε τη σχετική διάταξη του βασικού 2190/94, *«πιστοποιητικά και δικαιολογητικά γενικώς, τα οποία σύμφωνα με την προκήρυξη, πρέπει να συνυποβάλλονται με την αίτηση του υποψηφίου, δεν γίνονται δεκτά μετά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων, ανεξάρτητα από το λόγο της μη εμπρόθεσμης υποβολής τους»*, προκειμένου δε να κατοχυρωθεί απολύτως απέναντι σε κάθε πιθανή ακύρωση, ο νομοθέτης πρόσθεσε ρητά, επαναλαμβάνοντας μάλιστα την ίδια τη διατύπωση των δικαστικών αποφάσεων που προαναφέραμε, ότι *«στην παραπάνω απαγόρευση αποδοχής εκπροθέσμων δικαιολογητικών και πιστοποιητικών περιλαμβάνονται και αυτά που είναι συμπληρωματικά ή διευκρινιστικά εκείνων που έχουν κατατεθεί εμπροθέσμως»*.

Μετά απ' αυτό φάνηκε ότι δεν θα υπήρχε πλέον δυνατότητα συμπληρώσεως στοιχείων, αφού μια τέτοια ερμηνεία του νόμου από τα δικαστήρια θα ήταν contra legem. Το ΣτΕ, ερμηνεύοντας τη νέα αυτή αυστηρότερη διάταξη έκρινε ότι **δεν μπορούν να** λαμβάνονται υπόψη δικαιολογητικά μετά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων συμμετοχής, ο αποκλεισμός δε υποψηφίου βάσει της παραπάνω διάταξης, δεν αντίκειται σε καμία συνταγματική διάταξη ή αρχή (όπως αρχή χρηστής διοίκησης, προστατευόμενης εμπιστοσύνης, ισότητας, αξιοκρατίας, και αναλογικότητας) ούτε συνιστά παραβίαση της επιείκειας ή του δικαιώματος στην εργασία .

Όμως παρά την απόλυτη διατύπωση του νόμου, οι αρχές της χρηστής διοίκησης και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, κατάφεραν και πάλι να δημιουργήσουν ένα ρήγμα στην αυστηρότητα της παραπάνω νομολογίας. Κρίθηκε λοιπόν με απόφαση της 7μελ σύνθεσης του ΣτΕ (ΣτΕ 1472/2007), την οποία ακολούθησαν αρκετές άλλες, ότι και υπό την ισχύ του νέου νόμου, δεν αποκλείεται **όλως εξαιρετικώς** να γίνουν δεκτά στοιχεία υποβαλλόμενα καθ υπέρβαση της προθεσμίας, εφόσον ο υποψήφιος **1)έχει** καταρχήν υποβάλει **εμπροθέσμως και καλοπίστως** δικαιολογητικά, τα οποία όμως 2) παρουσιάζουν ελλείψεις, σφάλματα ή πλημμέλειες που οφείλονται **αποκλειστικά σε πταίσμα του διοικητικού οργάνου** που τα εξέδωσε.. Έτσι, με την παραπάνω απόφαση της 7μελ .κρίθηκε ότι αφού ο υποψήφιος με αίτηση του προς τον αρμόδιο Δήμο είχε ζητήσει να πιστοποιηθούν οι κρίσιμες για την κατάταξη του ιδιότητες τόσο του μόνιμου κατοίκου όσο και του δημότη, η παράλειψη πιστοποιήσεως και της ιδιότητας του δημότη στο σχετικό έγγραφο οφείλεται αποδεδειγμένα σε σφάλμα της δημοτικής αρχής, και κατόπιν αυτού το ΑΣΕΠ όφειλε να δεχθεί το νέο πιστοποιητικό περί της ιδιότητος του δημότη που προσκόμισε ο υποψήφιος το πρώτον με την ένσταση του ενώπιον του ΑΣΕΠ. Κατά τη μειοψ. της απόφασης αυτής στις παραπάνω περιπτώσεις θα πρέπει ο υποψήφιος, εξαιτίας του σφάλματος του οργάνου, να περιέρχεται σε απόλυτη και αποδεδειγμένη αδυναμία τήρησης της προθεσμίας.

Κρίθηκε επίσης, ότι το ΑΣΕΠ οφείλει να χορηγεί εύλογη προθεσμία για συμπλήρωση στοιχείων, και όταν ο υποψήφιος από σφάλμα του οργάνου διεξαγωγής του διαγωνισμού ή εξαιτίας της ασαφούς διατύπωσης της

προκήρυξης περιήλθε **ευλόγως σε σύγχυση** ως προς ως προς την ανάγκη υποβολής κάποιου δικαιολογητικού ή ως προς το περιεχόμενο αυτού.

Γ. Ο νομοθέτης απάντησε με μια νέα ακόμη πιο αυστηρή ρύθμιση. Όπως είχε αρχικά προβλεφθεί το ΑΣΕΠ καθορίζει έντυπο κατάλληλο για μηχανογραφική επεξεργασία . Προκειμένου λοιπόν να μην αδρανοποιείται ολόκληρο το μηχανογραφικό σύστημα επεξεργασίας των αιτήσεων κ κατάρτισης των πινάκων, εξαιτίας ορισμένων αμελών υποψηφίων , θεσπίστηκε διάταξη (αρθρ. 1παρ.2 του **ν.3260/2004** που πρόσθεσε εδαφ. στην παρ, 6 του αρθρθρ. 16 του ν. 2190/94), σύμφωνα με την οποία αν οι υποψήφιοι δεν συμπληρώσουν τα κατάλληλα τετραγωνίδια και κωδικούς της αίτησης που αναφέρονται σε συγκεκριμένα προσόντα ή κριτήρια, τα προσόντα αυτά δεν θα λαμβάνονται υπόψη ,ακόμη κι αν αυτά αναφέρονται σε άλλο σημείο της αίτησης ή αν προσκομίζονται τα σχετικά δικαιολογητικά .

Παρά την απόλυτη διατύπωση της παραπάνω απαγόρευσης τα διοικητικά εφετεία επιχείρησαν αρχικά να την παρακάμψουν. Ειδικότερα σε περιπτώσεις που ο υποψήφιος έπρεπε, επί ποινή αποκλεισμού του από τη διαδικασία, να διαγραμμίσει τετραγωνίδιο περί του ότι δεν είχε διορισθεί στο Δημόσιο κατά την τελευταία 5ετια, τα Διοικητικά Εφετεία έκριναν ότι η παράλειψη διαγράμμισης δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια τον αποκλεισμό του υποψηφίου γιατί ο νόμος δεν αναφέρεται σε κωλύματα αλλά σε προσόντα . Το ΣΤΕ , όμως κρίνοντας κατ έφεση , εξαφάνισε τις αποφάσεις του Εφετείου με τη σκέψη ότι η συμπλήρωση του τετραγωνιδίου συνιστά κατά το νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της αίτησης. Οι μόνες περιπτώσεις που το ΣΤΕ δικαιολόγησε τη σχετική παράλειψη των υποψηφίων ήταν όταν τους είχαν χορηγηθεί παλαιά έντυπα που δεν περιείχαν τα κατάλληλα τετραγωνίδια και κωδικούς (ΣΤΕ 2639/14).

Η διαδοχή νομοθετικών ρυθμίσεων και νομολογίας που είδαμε στο πεδίο αυτό, πιστεύουμε ότι αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα του διαλόγου – αλλά και των συγκρούσεων που αναπτύσσονται μεταξύ της νομοθετικής και της δικαστικής εξουσίας.

Και θα τελειώσουμε αναφέροντας ένα παράδειγμα από το οποίο μπορούμε να κατανοήσουμε τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει η Διοκηση και ο νομοθέτης από την ανάγκη συμμόρφωσης προς τις ακυρωτικές αποφάσεις

3. Οι συνέπειες των ακυρωτικών αποφάσεων (αρθρ. 17 παρ. 17) . Το παράδειγμα του Διαγωνισμού του 1998

Όπως είπαμε κ παραπάνω σε πρόπτωση που ένας υποψήφιος που δεν κατάφερε να περιληφθεί σε πίνακα διοριστέων, προσφύγει στο Δικαστήριο και πετύχει την ακύρωση της σειράς κατάταξης του, η Διοίκηση σε συμμόρφωση προς την ακυρωτική απόφαση, θα πρέπει να τον διορίσει στη θέση και αντίστοιχα να απολύσει τον χαμένο - ήδη όμως διορισμένο- υποψήφιο. Κι αυτό συνήθως θα πρέπει να γίνει μετά την πάροδο μεγάλου χρονικού διαστήματος – αφού οι δίκες δυστυχώς, καθυστερούν. Ενώπιον της δυσάρεστης αυτής κατάστασης ο νομοθέτης προτίμησε την εξής λύση : αν μεν υπάρχει κενή θέση θα διοριστεί σ αυτήν ο επιτυχών. Αλλά κι αν δεν υπάρχει, θα συσταθεί ειδικά γι αυτόν προσωποπαγής θέση , έτσι ώστε να μη χάσει τη θέση του και ο υποψήφιος που είχε διοριστεί παρανόμως . Με τον τρόπο αυτό, την ίδια θέση και τις ίδιες ανάγκες θα τις καλύπτουν δυο υπάλληλοι, ανεξάρτητα αν υπάρχουν ή όχι και οι αντίστοιχες υπηρεσιακές ανάγκες! Σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του νόμου (αρθρ. 2 παρ. 12 του ν. 2527/97 που πρόσθεσε την παρ. **17 στο αρθρ. 17 του ν. 2190/94**), έτσι επιτυγχάνεται τόσο η ικανοποίηση του υποψηφίου όσο και η διαφύλαξη της αξιοπιστίας του συστήματος ως προς τους λοιπούς υποψηφίους. Η λύση αυτή που θέλει και τη πίτα γερή και το σκύλο χορτάτο είναι καταφανώς αντίθετη στην ανάγκη προγραμματισμού και κάλυψης των πραγματικών αναγκών των δημοσίων υπηρεσιών .

Η παραπάνω προβληματική ρύθμιση επεκτάθηκε από το νομοθέτη σε πολύ μεγάλη κλίμακα, με το διαγωνισμό του 1998, και αφού ο διαγωνισμός αυτός κυριολεκτικά τινάχτηκε στον αέρα από την Ολομέλεια του ΣΤΕ με συνέπεια να δημιουργηθεί τεραστία κοινωνική αναταραχή. Θα θυμάστε ίσως τους υποψήφιους να κατασκηνώνουν για μέρες μπροστά στο Υπουργείο των Εσωτερικών.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Ο διαγωνισμός του 1998 έγινε με τους περιορισμούς που προέβλεπαν οι τότε ισχύουσες διατάξεις του ν. 2190/94, ήτοι δικαίωμα υποβολής αίτησης για πρόσληψη σε **μία μόνο νομαρχία** και περιορισμό των προτιμήσεων των υποψηφίων σε δέκα το πολύ φορείς της κάθε νομαρχίας. Αφού ολοκληρώθηκαν οι διαδικασίες και

δημοσιεύθηκαν οι πίνακες διοριστέων, υποψήφιοι που παραλείφθηκαν προσέφυγαν στη δικαιοσύνη. Οι υποθέσεις ξεκίνησαν από το Διοικητικό Εφετείο, πήγαν με έφεση στο αρμόδιο Τμήμα του ΣΤΕ, παραπέμφθηκαν απ' αυτό στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, η οποία τελικώς αποφάνθηκε το έτος 2004 ότι η εφαρμογή της διάταξης που περιόριζε τις αιτήσεις σε 1 νομαρχία και 10 φορείς, οδηγούσε σε παραβίαση των συνταγματικών αρχών της ισότητας και της αξιοκρατίας. Κι αυτό γιατί επέτρεπε το διορισμό υποψηφίων με χαμηλότερη σε σχέση με αποκλεισθέντες βαθμολογία, ανάλογα με τη νομαρχία που είχαν επιλέξει. Μετά την κρίση αυτή η Ολομέλεια έστειλε την υπόθεση πίσω στο αρμόδιο Τμήμα, το οποίο με τη σειρά του την έστειλε στο ΑΣΕΠ προκειμένου αυτό να καλέσει τον υποψήφιο που είχε προσφύγει στο δικαστήριο να υποβάλει εντός νέας προθεσμίας, νέα δήλωση, χωρίς τους παραπάνω αντισυνταγματικούς περιορισμούς, εφόσον δε ο υποψήφιος αυτός συγκέντρωνε επαρκή βαθμολογία για διορισμό σε κάποια νομαρχία θα μπορούσε να διορισθεί αναδρομικά ακόμη και σε προσωποπαγή θέση σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη του άρθρ 17 παρ.17. Μετά απ αυτά, υποψήφιοι που είχαν αποτύχει στο διαγωνισμό του 1998, αλλά δεν είχαν ασκήσει αιτήσεις ακυρώσεως ώστε να μπορέσουν να ξανακριθούν ξεσηκώθηκαν και ζητούσαν και αυτοί διορισμό θεωρώντας ότι ο αποκλεισμός τους κρίθηκε γενικώς ως αντισυνταγματικός. Ξεσηκώθηκαν επίσης, φοβούμενοι για τις θέσεις τους και οι υποψήφιοι που είχαν επιτύχει στο διαγωνισμό και σταδιοδρομούσαν, ήδη από επταετίας (από το 1998) ως δημόσιοι υπάλληλοι. Ο νομοθέτης προ της αναταραχής αυτής, τι έκανε? Επεξέτεινε (με το **ν. 3320/2005 άρθρ. 5**) την παραπάνω ρύθμιση του άρθρ. 17 παρ.17 και όρισε ότι όλοι οι αποτυχόντες υποψήφιοι του αρχικού διαγωνισμού που είχαν τη βάση, ανεξαρτήτως αν είχαν προσφύγει δικαστικά, θα μπορούσαν να υποβάλουν συμπληρωματική αίτηση και να καταταγούν σε νέο πανελλήνιο πίνακα, και εφόσον συγκέντρωναν επαρκή βαθμολογία θα μπορούσαν να διορισθούν, χωρίς όμως να θιγούν και όσοι είχαν αρχικώς πετύχει στο διαγωνισμό του 1998 με τυχόν μικρότερη βαθμολογία, και είχαν ήδη διορισθεί. Κατόπιν αυτών οι νομαρχίες βρέθηκαν με πολύ μεγαλύτερο αριθμό υπαλλήλων από αυτόν που είχαν προκηρύξει το 1998!

Είναι φανερό πιστεύουμε ότι στην τελευταία περίπτωση έχουμε μάλλον παρεξήγηση, παρά διάλογο μεταξύ των δυο εξουσιών.